

Eduard Limonov 22. února 1943 – 17. března 2020

Eduard Limonov zemřel 17. března roku dva tisíce dvacet.

Eduard Limonov, jeden z největších Rusů všech dob. Narozený na Ukrajině.

Eduard Limonov, jeden z nejzajímavějších, nejzábavnějších a také nejpodnětnějších lidí dvacátého století.

Eduard Limonov, jeden ze vzácně přeživších mužů, těch, kteří unikli moderní domestikaci a kastraci. Když říkám muž, mám na mysli tvora, člověka, který si dělá, co chce, ale také za to plně ručí.

Eduard Limonov, autor více než padesáti knih, veřejný hlas, zřetelný, nebojácný.

Limonov, básník a bojovník. Kdo naposledy před ním naplnil tuto podvojnou možnost? Jukio Mišima? – Jistě, v sevřeném a vysoce stylizovaném tradičním japonském pojetí. Ale v Evropě? – Archilochos? Ten předklasický Řek, odhazující svůj štít, a prchající z boje? (Což se pak

v Řecku mezi básníky stalo tradicí.) Limonov byl někdo, kdo tohle prastaré téma aktualizoval v podmínkách modernity. Kdo jiný?

Limonov, chlap, který žil za všechny ty, kteří se svého života povolně vzdali ve prospěch pohodlí.

Limonov jako ten, kdo celým svým životem dokázal, že lze být velkým mužem i v dobách tak plytkých a zarovnaných, jako jsou ty, na něž máme takové nemilé štěstí.

Eduard Limonov, nikdy ne pouhý spisovatel, nikoliv jen tlučhuba. Od takového mohla v přizpůsobeném Česku vyjít jediná kniha, a to hned v devadesátkách, kdy se ještě mohlo zdát, že se něco zlepší. A až několik dní před jeho smrtí zásluhou Dělského potápěče druhá. (Za to *Tábor* jeho úspěšného žáka Zachara Prilepina, který nám několik let slibovali, nakonec nevyšel s tím, že jeho autor je „nepřítel“. A tak to tady chodilo vždy: pracovní stádo nepotřebuje informace a zdroje z více stran, ale nerušivě jednoznačnou a dostatečně zřejmou propagandu.) Životopis Limonova z pera Francouze Emmanuela Carrèra jen dotvrdil nepřekonatelný rozdíl mezi divokým a strhujícím Rusákem a zcela zpracovaným, zvadlým Zápaďanem, který je příčinlivý jenom tam, kde se může zabezpečit, a kde může ze zálohy plivat po někom, na koho jinak nedosáhne. Zde jsou psi, a ti mohou jen štěkat, když se mezi nimi jakousi nepravděpodobnou náhodou objeví lev.

Eduarde, děkujeme ti za tvůj život, ten šavlový tanec vysoko nad hlavami ostatních.

Eduarde, děkujeme ti za příklad.

Zasláno redakci DP od příznivce a čtenáře „Valek“.